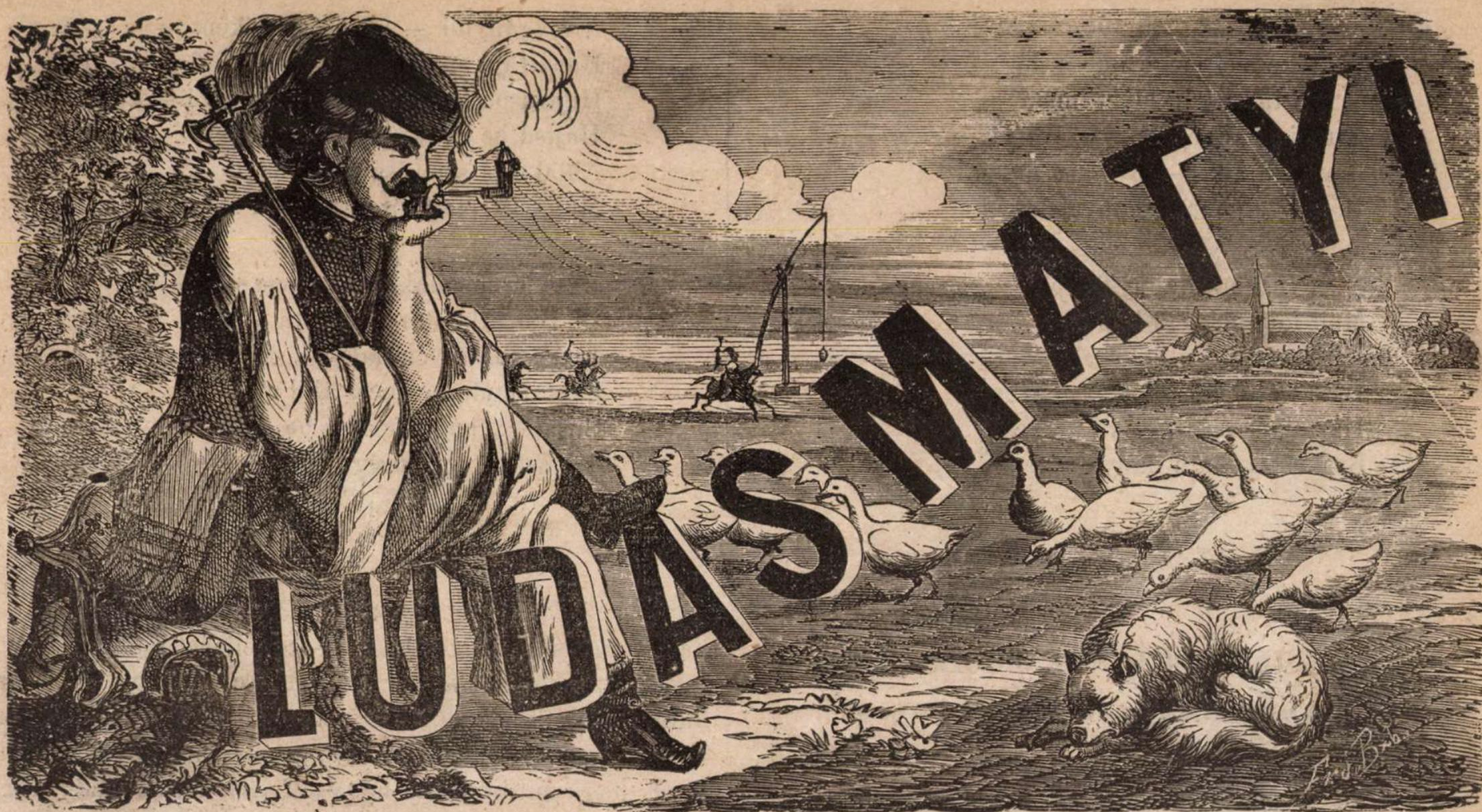

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, aug. 20-án
1871.
34. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi”-nak van szánva.

Nyilatkozat.

Alólirottak ezennel kezünk keresztvonásával bizonyitjuk, hogy a Ludas Matyi és Borsszem Jankó közt fenforgó becsületbeli ügy jelenlétünkben lovagias uton elintéztetett. — Pest, augusztus 18. 1871.

Goromba Relli sk: *Nagy Bőgős* sk:
Ágravaló Dolfi sk: *Herkó Páter* sk:

Az agg legény.

Zengj lantom az agg legény bajáról,
Zengj magasról, mint a Mátra hegy!
Hogy legény? — tagadni mint lehetne?
— Rák a rák is, bárha hátra megy.
Szivben télizöld, fején havaz . . .
Nem lehet tagadni, ugy van az!

Mint tökinda ott a kertpalánkon
A virágok közzé kúszik át, —
Bajszpödörve lánykákhoz szegődik,
Udvarolván Pannit, Zsuzsikát!
Kandúr-adta vén legénye! még
Véli, hogy a lányka érte ég.

S mintha mégse volna vén a bátya —
Gomblyukába rózsa szált akaszt,
S ugy megbókol, talpát köszörülvén,
Mint valamely dombháti kakas!
Ki — s bejár a házi lány után — —
Jól vigyázzék bátya! — elfut ám!

Mint hajdanta — mintegy negyven éve —
Még mostan is sarkantyút visel, —
Háta bárha kissé görbe néki,
Helyre hozza szivverésivel! . . .
Eh, ne beszéljünk ily foghegyen,
— Az a lányka még hozzá megyen.

Hozzá, hm, de nősülni koránlja . . .
— Nincs a hátán a tatár sereg,
S jobb a méhvel szerte döngicsélni . . .
S házi gondba dülni sem szeret!
És — ha bár szerelme ég belől:
Hite nincs a nő-erény felől!

Hajh, de minden véget ér elvégre . .
Mint a gomba, összeroskadunk!
S fenmarad csak, mint az ódon háznak
Gyász kéménye — kormos bánatunk!
Uram-bátyám a jövendőbe,
Szúette fa módjára dől be!

Úgy tenyészik, mint az árvalányhaj,
Régi kedvét megcsipte a dér!
Ő miatta otthon ülhet immár —
Zsuzsi, Panna, Fáni és Adél!
Panaszkodik — roszak a fogak!
Házi gyámul vén banyát fogad.

Nem viditják daliás fiakban
Mult időknek élő képei!
Sarkantyúját a kovácsnak adja,
Ugyse tud már szépen pengeni . . .
Házfalán egy agg óra ketyeg,
Szalmaágyán a banya beteg.

A magánytól — késő őszitájként —
Háza tája szomoru, rideg;
Hajtsd be ám, ha fel nem borzad szőrük,
Hajtsd be udvarába ökridet!
Ablakát a szélvész zörgi be;
Huh, a temetőből jött ide! . . .

Hogyha meghal, senki nem siratja,
— Bár a kántor a sirásra jel —
Legfölebb a vén banya, no már — — a
Testamentom végett ájul el . . .
Sirjához, búját fejezni be —
Jár szűkölve, hűséges ebe.

B. G.

Az én urambátyám bolondságai.

Kikottyangatja Kotynyeles.

Az én urambátyám, mig az élőknek földén jár vala, azon — mai napság már hála az égnek, nagyon megfogyott — emberek közé tartozott, kik legnagyobb kedvöket abban lelik, hogy ha másokat luddá tehetnek s valami bolondságot elkövethetnek mások bosszantására.

Nem volt az neki jó napja, nem volt étvágya, mikor valakit rá nem szedhetett. Sokszor torkára forrott ugyan kujonsága, de azért ő halála órájáig meg nem javult. — Gyermekkoromban engem is elégszer rászedett. Mikor vásár volt rendesen megjelent nálunk s vásárfiával kedveskedett. Egyszer egy nagy csomagot hozott ajándékba; örültem már csak külsejének is, kiváncsian bontogattam, hogy ugyan mi lehet benne, egyik boritékot a másik után szedegettem le, végre a sok takaró után, előtűnt egy a csapda által összelapitott döglött egér. Jó hogy urambátyám ekkorra már ellábolt, mert nem állok jót érte, hogy a fejéhez nem vágtam volna. — No engem többé rá nem szed — gondoltam, — hanem jött a másik vásár, akkor meg egy skatulát hozott; „no mondok a skatula még is csak valami, a mi benne van ugy is túdom hogy haszontalanság, majd kidobom belőle. Bele nyulok a pamuttal fedett skatulába, hát az ujjamba csimpajkodik valami, sikoltva kapom ki kezemet, rázogatom, hát nagy rémülésemre látom, hogy egy csunya denevér csügg ujjamon. De már többet be nem jön az udvarunkba urambátyám vásárkor, kizárom; erősen felfogadtam.

A legközelebbi vásárkor már az utcza ajtóban lestem; hát csakugyan jön egyszer; bezártam előtte a kis ajtót s a kerités hasadékán át mondogattam, hogy csak menjen, nem kell vásárfia.

„No jó — mondá — majd kerül ennek gazdája" s ezzel kivett a zsebéből egy szélmalom forma játékszert, belefujt, s ugy forgott a kereke, hogy mèg. — No már ez nem bolondság — gondolám — ezt ellehet fogadni. Kinyitottam az ajtót: de akkor meg már csak nagy kértemre adta a játékot nekem. Próbálom én is fujni, de csak nem forog a kereke; erőlködöm, hasztalan, be viszem megmutatni, hogy mit kaptam, hát csak rám förmednek, hogy mi az ördögöt csináltam? a tükörhöz vezetnek s ime látom, hogy az egész arczom fekete, mint az áfrikai szerecsené vagy a pokolbeli ördögé. Megint rászedett az az akasztófa urambátyám. — A játékszer ugy volt ugyanis csinálva, hogy ha a fuvó csövet jól bedugták, a kerekre szolgált, ellenben ha killebb huzták, egy üregbe ért, mely égett szénporral volt töltve s ezt a fuvó arcza közé szórta. Igy tett az én urambátyám több izben luddá, csak az vigasztalt, hogy másokkal is elégszer megjáratta az áprilist.

Mesterségére nézve kovács lévén az én urambátyám, egykor korán reggel egy munkás ember ment hozzá, hogy élesitse meg metsző kését, de hamar, mert ő egész nap metszeni fog — mondá.

No no — csilapitá őt urambátyám ravasz képpel — jó volna talán azt is hozzá tenni, hogy ha az Úr akarándja és élünk, mert az isten küldhet ám ránk bajt, szerencsétlenséget s több effélét."

Ej! ne papoljon nekem — mondá az ember — metszek én ma egésznap, ha szekercze esik is.

„No jó, én nem bánom, csak aztán kee meg ne bánja az ilyen beszédet" — végzé a szóváltást urambátyám s ezzel kiküldé az udvarra egyik legényét a munkással élesités végett; ő pedig elővette az embernek a műhelyben hagyott tarisznyáját s abból kivette a kenyeret s szalonnát s ezeket két darab kővel helyettesitette. — A munkás megélesitvén kését, elballagott a szőllőbe. Jó egy órányira volt a szőlő s mikor emberünk kiért, elfáradt s meg is éhezett; jó lesz egyet falatozni s egyszersmind pihenni — gondolá s elővette tarisznyáját, de meghökkenve látja, hogy a kenyér és szalonna helyett két darab kő van benne; csak nézi, csak nézi, végre elkáromolja magát, szidja

a kovácsot, mert bizonyosan az tette bolonddá. No majd megmutatja ő kit tegyen máskor bolonddá — gondolá — s a köveket tarisznyájába visszarakván nagy bosszusan haza indult.

Urambátyám a mühelyből már messziről észrevette embere jöttét; legényét betanitá, hogy mondja azt az embernek, miszerint a maiszter most ment ki, mindjárt be jön, s ha az ember utánna megy a mühelyből, vegye ki tarisznyájából a köveket s tegye vissza a kenyeret s szalonnát; ezzel elosontott.

A munkás nem is köszönve beállitott a mühelybe s mérgesen tudakozá az urat. A legény elmondá mondókáját. A munkás várakozott, de a maiszter csak nem jött; végre megunván az áldogálást, tarisznyáját letévén leült. Nem sokára hallatszott az udvaron a maiszter szava, de nem jött maga a mühelybe; a munkás ekkor türelmét elvesztvén, kiment elébe s csuful megtámadta, hogy igy meg amugy, az apját tegye bolonddá.

Urambátyám a legártatlanabb képpel kérdezé, hogy de hát mi a baja? Az ember aztán elmondá, hogy mit talált a tarisznyában.

„Az nem lehet — csapá össze kezét urambátyám — hiszen ez akkor csuda eset; mutassa azt a követ.“ Bevezeté az embert a mühelybe, hol a legény az átváltoztatást már elvégezte. — Az ember mérgesen bontogatta tarisznyáját s jól meg sem nézvén átadá urambátyámnak a kenyeret.

„Ugyan mit bolondozik kee az emberrel — feddőzék urambátyám — hiszen nem kő ez, hanem kenyér. Az ember kimeresztett szemmel nézi, forgatja, hát csakugyan az ő kenyere az, keresgél a tarisznyában, megtalálja a szalonnát is; de a kőnek sem hire sem hamva; majd esküdözik égre, földre, hogy de bizony csak kő volt a tarisznyájában. Ekkor urambátyám áhitatos képpel, égre tekintve csak annyit mondott:

„Ugye, megmondtam, hogy nem jó az úr ellen rugódozni, lám csudaképen is megesett, hogy kee dolgában semmire sem mehetett.“ Az ember szégyenkezve elment s maig sem bizonyos benne, hogy csakugyan kővé változott-e egy időre kenyere, vagy csak ő nézte annak vagy hogy urambátyám, a kovács tette bolonddá.

A faluról a városba hetivásárra bejárt gazdák, urambátyámnál szokták a kocsijokat, ha hiba történt, megjavittatni, ilyenkor ki nem fogytak a panaszból, hogy mily czudar homokos ez a város határa, az üres kocsit is alig birja a jószág stb.

No lássák keetek — mondá urambátyám — ez a sok homok pedig mind hasznavehetetlen, csak olyannak látszik mint a keeteké, pedig az ott való sokkal nehezebb.“ Mikor aztán két vagy három garast érő munkát végzett valamelyik ember kocsiján, nem fogadott el érte fizetést, hanem arra kérte az illetőt, hogy abból a jó falusi homokból hozzon neki vagy három zsákkal a jövő hetivásárkor. A falusiak készséggel megigérték, csak mikor nagy keservesen elszálliták a homokot s látták, hogy urambátyám a mühely elé önteti, hol különben is térdig ért a homok, akkor káromkodtak, de urambátyám azzal vigasztalta őket, hogy ugye mondta, hogy nehezebb a falusi homok.

Urambátyám cselekedte azt is, hogy egy Pók nevü, kövér káplán megméretvén egyszer magát az ő jelenlétében, egy vasáros boltban: elhiresztelte a városban, hogy a plébánián egy két mázsás pókot mutogatnak ingyen. A sok nép e hirre csak ugy tódult a plébániára, a csudaállat ingyenes bámulására, s alig lehetett felvilágositani őket a dologról. Kitudódván urambátyám turpissága, csak pénzbirság fizetéssel menthette meg magát a bezáratástól; de ő ezt kutyába sem vette, hanem a káplán emlékezetessé tételére mindjárt készitett egy találós mesét.

Egy hangya nevü többszörös gyilkos végeztetvén ki ugyanis az időben s ennél az utolsó vallási szolgálatot Pók káplán végezvén, a talány ez volt: mikor beszélt a pók a hangyával? Felelet: halálos óráján. S e talány ama városban mai nap is divik.

Egy tavaszon meg szőlő metszés után elhiresztelé, hogy a fakadó szőlő bimbó meszelyét megveszi egy garasért orvosságnak; a munkásoknak ételt hordó gyermekek, szolgálók s rövid eszüek aztán egész sorokat lekoppasztottak a bimbóktól s csináltak vásárt urambátyámnál. — Hogy mennyi kárt tett ezáltal, azt nem számitá csak annak örült, hogy megint bolondot tehetett.

A korcsmárosok, kereskedők féltek tőle mint a tolvajtól, mert rendesen feneketlen üveget küldött egyik vagy másik dolgoztatótól, bor, pálinka vagy olajért.

Minden idegent rászedett azzal, hogy van a nagy templomban a torony alatt egy kő szent, kinek egy könyv van kezében s valahányszor hallja, hogy az óra üt, mindég egy levelet fordit a könyvben. A kőszentnek aztán mindég volt bámulója, de biz az soha sem forditott könyvében egyet sem, mert nem hallotta az óra ütést.

Egyszer meg azt hiresztelte el, hogy a heti vásáron rózsa szinü ludakat árulnak. No ezt már sokan kiváncsiak voltak látni; láthattak is ludakat, de fehérrózsa szinüeket.

De nem lehet csak ugy egyszerre, urambátyám bolondságait mind elszámlálni; hagyjunk máskorra is. Most még csak annyit akarok mondani, hogy a halál meg végre urambátyámat tréfálta meg. Urambátyám ugyanis a vizet soha ki nem állhatta még a csizmaszárában sem, s az volt a legnagyobb boszusága, hogy vénségére v i z i b e t e g s é g b e esett s abban is boldogult ki.

*

A kedves vendégek.

Antonelli: Hát Péter-fillért hoztatok e?
Szabó Imre: Pénzt most nem hoztunk, csak hódolatunkat.
Antonelli: No hát takarodjatok haza, s mondjátok meg páter Tritytrotynak, hogy máskor okosabb embereket küldjön ide.

Tanügyi törvényjavaslat.

Beadja az összeülendő törvényhozásnak doktor Pauper Tivadar cultuszminiszter.

Resurexió Hevesből.

Tagadják no kendtek, — vitéz Ludas Mátyás!
Ellenőr, Skorpió, meg kend vén köhögős
Rosz tüdejü Iczig, Üstökös, Kotynyeles,
Papirrágó és kend vénczigány Nagy Bőgős!

Tessék megtagadni, hogy — nincs föltámadás,
Hogy a halott föl nem támad, erősitsék . . .
Én pedig példákkal bizonyitom majd bé, —
Hogy számtalan é l, bár régen eltemették.

Felhozom példaként, a köcsög kalapot, —
Frakkot, pantallót és kurta száru csizmát;
Emlékezzünk vissza nyolczszáz hatvan egybe,
Hogy el énekeltük rá, a „requieskát.“

És im, fentnevezett nemzetes uraim . . .
Nemde kijöttek az enyészet gödréből?
Tizszer annyian!!! mint levágott jegenye,
Melynek száz csemete sarjadz gyökeréből.

És hogy megmutassák tiz hosszu év alatt, —
Mennyit tapasztaltak — ott — a másvilágon,
S hogy a kötsögbe a tej meg ne aludjék,
Havanna parupli pihen a hős vállon.

* * *

Nyolczszáz hatvanegyben, egyik magyar mágnás
— Mint azt bécsi lapok, aprehensiv jelzék —
Magyar ruhába mert lóversenyre menni,
Még mi is azt hittük: — No, — biz ez ellenzék*)

Dehogy lett ellenzék, — csipje meg a szunyog.
Lett „királyi biztos“ egy magyar megyébe,
Szerzett is érdemet, — annyit, — quantum satis,
„! Bár készen volna már jutalma az égbe!“

Hidje el Ludas ur, — én sokat beszélni
Nem tudok, de nincs is hozzá akaratom,
De mondja meg bár ki, hány kigyót és békát
Táplált hajdanában a Fertő s Balaton.

A kis Fertőt — nem rég — szépen lecsapolták,
Oda lett a sok szép kigyó és a béka;
Igaz, hogy a Lajthán túlnan lakó népek
El-el — sóhajtoztak utánnok — „ugy néha.“

*) Ugyan Joskó legyen kend eszén, csak nem gróf Szapáry Gyulát érti kend?? L. Matyi.

És im — fent nevezett — nemzetes uraim,
Jön már béka, kigyó és gyik ezer számmal
Kiapadt, beapadt. ?? Az ördög gondolna,
Ily boldog szüretkor a Fertő tavával.

Krupalek, Czibulkán, Paplanecz, Zadinkó, —
Winkler, Schuster, Schnaider, Tischler, Esztergályos,
Böehmer, Pollák, Tallián, Horváth, Rátz, Linziner,
Pók, — az az majd Póchy, Müller és Menszáros.

Smetanovich, Palchik, Dalagóczi, Csisztok,
Porkulák, Augusti, Amnesti és Ketnok,
Mitsilák, Pakolnyi, Viszalidez, Lattnok,
Zasztanek, Vinyadkó, Hozarides, Mottnyek.

Mondhatnék még hozzá egy pompás Földvárit, —
Ki azoban földből, nem épitett várat.
Az az, jach-jach, so-so, — most már jól emlékszem
Lakott most nem régen egy iszonyu házat.

Da Pána Bohpriszám, mernék megesküdni,
Hogy miként a Fertő békái, kigyói,
Épen olyan formán fognak feltámadni,
Szegény rongyos hazánk a l v ó skorpiói.

Bolond volt örökkön, bolond is lesz mindig
Az, ki egy mocsárból nem régen ki veszett
Békáknak halálát — könyezve siratja,
Arra azt mondjuk, hogy teljes esze vesztett.

Soh se siránkozzunk, itt jön a „r e n d e z é s“
Lesz majd törvényszék és királyi biróság,
Királyi köz jegyző, árvaszék, rendőrség
És az az örökös — pompás főispánság.

Én nem vagyok Illés, Esau, vagy Dávid,
Nem vagyok Sámuel, vagy az öreg Jónás,
Nye mósem tehetség, hogy én prófétáljak . . .
Vagy hogy birjak oly jó szemmel mint Tóbiás.

De mégis esküszöm, — Da Pána Boh priszám,
Hogy Krupalek ur és a fent nevezettek. .
Czinczözze meg őket páduai sz. Antal**)
Mind valamennyien, — ujra mind itt lesznek.

Joskó Zazravetz
szénégető.

**) Mit ért kend Joskó azalatt a szó alatt: — „Czinczözze meg“ — mi egyszer Hevesmegyében hallottuk ezt a kifejezést — és akként magyarázták: hogy a zsebkendőjével verje meg őket a szent. L. Matyi.

Szabadkai életképek.

XXIX. kép.

Rendkivüli inditvány a rendkivüli közgyülésen.

Uraim! Kutya van a kertben; mert Lénárd Máté nincs a kinevezett föispánok keretében. — Jónak látnám tehát, öt valamikép a föispánok koszorujába becsempészni; ezt pedig legjobban tehetjük a mostani pisze közgyülés segitségével, a mely ugy sincs másra hivatva, mint czimboráskodásra és korteskedésre. Mi mindannyian tudjuk — ha mások nem is — hogy Lénárd Máté nagy tudományu ember (?) amit eléggé tanusitnak az ö hivatalos kiadványai. — Aztán meg tudjuk azt is, hogy mily nagyok az ö érdemei?!... a melyeknek oly hosszú történelme van, mint Páter Szömörcsényi „berkenyéjének.“ — Hát nem ismeretesek-e az ö érdemei a belügyminiszter elött? Nem ö túrta-e ki Sz. M—t hivatalából azért, hogy restauratiokor nem ö rá szavazott? — Nem tudja-e a cultuszminiszter, hogy a leányiskolát a barátok „sütöházába“ kvártélyozta azért, hogy ö meg magát — csupa ügyszeretetböl — a város egyik lakházába befészkelhesse. Hallgatok a „Joczka“-féle cultuszról. — Nem tudja-e a honvédelmi miniszterium, hogy ö vétette meg B. kunyhóját, „katonai laktanya“ czimen, jó, busás áron, hogy elvégre ne legyen sem pénz sem laktanya? Nem tudja-e a financzminiszter, hogy a mi erélyes polgármesterünk csupa fogyasztási pártolásból néhanapján oly mélyen tekint a boros kancsóba, hogy garázdálkodásáért pofonütéssel kináltatik, amint ez történt L vendéglös egyik lakomáján. Nem tudja-e a közlekedési miniszter, hogy ö hozta be Szabadkán az ökörfogatot mint legujabb találmányát a gyors közlekedésnek? Nem tudja-e az igazságügyminiszter, hogy a rabok contingensét örültekkel is szaporitja az által, hogy ezeket amazokkal ugyanegy börtönbe záratja.

Mind ezek uraim oly érdemek, a melyeknél fogva méltán megkivánhatjuk, hogy Lénárd Máté neveztessék ki városunk föispánjává. (a mamelukok: helyes éljen!)

Franz von Zombóracz
inditványozó.

Hogy pióczáztatta meg magát Józsa Gyuri?

Józsa Gyurinak egyszer a többi közt az a merész gondolata támadt, hogy megházasodik, az az hogy megnösül. Gyuri bácsi noha közel járt már az ötvenhez, mindannak daczára D . . . ben a gazdag B . . . leányok egyikére, azok közül is a legfiatalabb, az alig 15 éves Ilonkára vetette szemét.

Egy szép reggel kiszól Gyuri bácsi a füredi révnél emelkedö alacsony nádas kastély tornácza alól:

„Jancsi! fogjál“

— Háh megyünk nagyságos uram? kérdi Jancsi kalap emelintve.

„D . . . . be háztüz látni.“

— No akkor hát a fedeles csézába fogok —

Félóra mulva már a fedeles cséza a D . . . be vezetö országuton porzott a Hortobágy felé.

A nap oly veszett dühösen sütött, hogy égetö sugara elöl még a bibicz is a széles levelü sás alá bujt, nem volt tehát csuda, hogy Józsa Gyurinak is melege volt a csézában, melegité kivül a tikkasztó nap heve, belöl pedig a sziv lobogó fáklyája . . . a szerelem.

Józsa Gyurinak mint vizmentében és viz közt lakó halandónak hasonló természete volt a bivalyéhoz, melyet eredeti természetes ösztöne ellenállhatlanul vonz minden tócsa és pocsolya felé. Most is a mint átrobogott a cséza a kis Hortobágy hidján, a közellevö sásas rét tisztásában nagy kedvet érzett Gyuri bácsi megfürdeni; parancsolá tehát Jancsinak, hogy megálljon . . s abrakoltassa meg a pejkókat addig, mig ö megfürdik.

Józsa Gyuri egy percz alatt lerugta a lábravalóját s a másik pillanatban már zsupsz. . bele ült nyakig a tisztásba.

Egyszer csak elkezd a Gyuri bácsi teste bizserélödni, oly valami kellemes tüféle szurkálásokat érez itt is amott is, mint mikor az ember a gözfürdöben a hideg zuhany alól rögtön a meleg medenczébe ül bele. Kevés idö mulva érzi, hogy a száz meg száz szuszurkálás csipéssé változik át, kezdi tehát Gyuri bátyánk testét tapogatni. . hát ujjai jéghideg puha lényekbe mélyednek, melyeknek csipése már kiálhatatlanná kezdvén válni, Józsa Gyuri is elorditja magát s aló ki a partra; ekkor látja, hogy az egész teste telve nadálylyal. Ugy nézett ki mint valami csikos tigris.

A nadálynak — tudjuk — három szája van, s igy elképzelhetö az a pióczázás, mit Gyuri bácsin vittek végbe a vérszopók, miket minél inkább iparkodott testéröl leseperni, annál inkább oda ragadtak. Bögött Józsa Gyuri mint egy bölömbika, s futkározott a cséza körül mint a keringö birka, örökösön kiáltozva: „jaj végem van Jancsi, jaj végem van Jancsi!“

— Dehogy van vége a nagyságos urnak, dehogy van — csititá Jancsi! csak a rosz vért szivják ki belöle, meglássa még egészségesebb lesz. . Megálljon no mingyárt segitek én rajta. — Azzal elökereste Jancsi a cséza üléséböl a szeredást, kivette abból a sótartó fapixist, s lefektetvén urát a gyepre, sorra sózá a pióczákat, melyek ezen mütétre mind lepotyogtak a teströl.

Hanem most meg már elkezdett a vére bugyogni a nadálycsipte helyeken. Ezen is segitett Jancsi, aprónként lemosván a vért, beraggatá a sebhelyeket a tüzszer-

szám tartójában lévő zsidóbőr taplóval s aztán betakargatván urát tanácsolá, hogy most már maradjon estig békével, majd naplement után folytathatják az utat.

Józsa Gyuri nagyot aludt a pióczázás után s felébredvén első szava is e volt: Jancsi hajts!

— Hová nagyságos uram! D . . . be?

„Nem, hanem haza — most nem megyünk háztüz látni.

Aphorismus.

Minister Pauper! „Quousque tandem abutere paedagogica nostra patientia."

Ime láthatod, hogy a fizetményeket javitja igazságos justitia.

Si nobis non assignaveris majorem solutionem, ergo peribimus!?!

Esurientes et sitientes!? Per amorem Dei!!! Quomodo docebimus?!

Revera jam dudum promittuntur ad minimum sexcenti floreni:

Eis, qui hoc denegant propinamus ut bobus portiones foeni.

Rogamus ploramusque, et vos parum nihilque facitis sapientes Ministri.

Et vultis ut nos simus solertes prudentesque populorum Magistri.

Nonne hoc perbene scire deberetis „Quid tibi fieri non vis hoc alteri ne fac:"

Omnes valde bene editis, bibitisque vinum, caffam aliúdve aut vero bonum lac.

Bonum est pro vobis, date sic et nobis, adminus panem carnem et cognac.

Isten ellen vétkezel, hogy annyira komplaltatsz minket qua Docentes populi:

Sic prospicimus sicut vertagi et prae fame sumus pervalde tremuli.

A szegény néptanitók és nevelők.

Ibi ubi vel ubique.

Alázatos kérdés?

Dr. Pauler Tivadar cultusminiszter ö excellentiájához,

Bátorkodunk megkérdezni nagyméltóságodat, hogy azon rendelete, melyben az érettségi vizsga-bizottmányoknak a szigoru eljárást meghagyja, kiható-e ránk képviselőkre is, kik az érettségi vizsgát még nem tettük le s most akarnánk neki menni.

Semmiczehi Ödönke.
Hulszky Augusztinka.

Discurszus.

Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

I c z i g : Thodja-e Mihály gazda, hugy khit gunyolnak khi legthübben?

M i h á l y : Ugy gondolom, hogy a csizmadiát, vagy a kefekötőt . . .

I c z i g : Nem tholálta khend el . . . hát lássa Mihály gazda! legthübben khigunyolják az dhoktort, mert arra minden beteg és nyavolyás khiölti a nyelvét.

M i h á l y : No most értem hát én Tök Jankó magaviseletét, mivel doktor korában ő rá öltögették . . . most ő öltögeti másokra a nyelvét.

Felelős szerkesztő: **Mészáros-Hevesy Antonia.** Főszerkesztő és kiadó tulajdonos **Mészáros Károly**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda" betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)